

Thú thật với ông, là chuyên viên về tra tấn tôi chưa thấy nước nào có kỹ thuật tra tấn tinh vi và đặc lực bằng nước Tàu. Nếu ông tiếp tục cứng đầu tôi sẽ nhốt ông trong một cái chuồng nhỏ như chuồng chim, hoặc bắt ông đeo một loại gông đặc biệt, gông này không nặng nhưng khi ông đeo vào thì nó được hai sợi dây kéo lên cao, khiến ông phải kiễng chân lên. Người Tàu khéo ghê, cái gông chỉ được kéo lên cao vừa đủ, ông chỉ đứng nhón độ nửa giờ là đau buốt thân thể...

Ông Kevin ơi, người Tàu nổi tiếng từ ngàn năm nay về tài trói. Phạm nhân nào bị trói theo lối tàu là không thể nào thoát thân được. Người Tàu đã dùng nghệ thuật trói để tra tấn nữa. Ông đã nghe nói đến môn « vượn hái đào tiên » chưa ? Chắc là chưa. Hình cụ này gồm 2 cái xà ngang, giống như xà ngang được dùng để nhẩy lộn tập thể dục. Phạm nhân bị trói thúc ké trên xà sẽ trở thành tàn phế vì chân tay tụ máu, xương sống bị gãy. Tuy vậy, môn « vượn hái đào tiên » cũng chưa kinh khủng bằng môn « rỗng thiêng cuộn khúc », nghĩa là phạm nhân bị trói cong người như con tôm, cổ trói vào hai bàn chân, chỉ vài ba giờ đồng hồ là phải quy hàng vô điều kiện. Nay ông Kevin, tôi đặt câu hỏi này, ông có sẵn sàng trả lời không ?

Văn Bình nuốt nước miếng :

- Thưa ông, tôi đâu dám trái lệnh.
- Tốt lắm. Mục đích của tôi là muốn ông quy hàng vô điều kiện.
- Có lẽ tôi điên mất. Ông muốn gì thì nói toạc ra, cứ úp úp mở mở như thế này thần kinh tôi mỗi phút một thêm căng thẳng. Tôi không chối cãi là đã làm tình với Velana, nhưng...
- Ông chối cãi sao được vì nhất cử nhất động của tấn trò ân ái đã được ghi vào phim nhựa.
- Sở KGB đã bố trí gài bẫy tôi.
- Cũng gần như vậy.
- Tôi hiểu rồi. Ông chụp hình tôi ngủ với Velana để buộc tôi phải làm gián điệp cho ông. Tôi có thể làm mọi việc, trừ việc chống lại tổ quốc.
- Ông là người yêu nước rất đáng khen.
- Tôi bị đưa đến đây không phải để được nghe lời khen của ông. Ông muốn tôi giúp KGB việc gì, xin cho biết ngay.

Bờrét chậm rãi ngồi xuống ghế. Căn phòng chỉ có một cái ghế nên Văn Bình đành đứng trơ trơ trước bàn giấy. Cách thiết trí này là dụng ý của KGB, muốn tạo cho nạn nhân một mặc cảm tự ti. Bờrét mân mê đầu điều xi-gà rồi hất hàm :

- Ông là Kevin ?
- Văn Bình chắt lưỡi :
- Nếu không là Kevin thì tôi đã không được hân hạnh đến trụ sở thẩm vấn của KGB.

— Yêu cầu ông trả lời nghiêm chỉnh. Tôi vốn ghét những thuộc viên ngang ngạnh.

— Vâng, tôi là Kevin. Giảng Kevin. 36 tuổi.

Bờrét mở tập hồ sơ trên bàn :

— Anh sinh trưởng ở Gia nã đại, thành phố Tôrontô, ngày 22-8, vào lúc 4 giờ sáng. Ông thân anh là người Mỹ di cư từ Phần Lan tới. Mẹ anh là người Hạ uy di. Anh bỏ cõi cha từ năm lên 8. Sau đó 2 năm, mẹ anh tái giá và theo chồng mới về quê Hạ uy di. Từ năm lên 10 trở đi, anh sống tại đảo Hạ uy di. Năm 16, anh tốt nghiệp trung học thì mẹ anh chết trong một tai nạn xe hơi. Cha ghe anh lấy bà vợ khác. Từ đó anh tự lập thân, vừa đi làm công việc vừa tiếp tục học hành. Anh tốt nghiệp Cử nhân rồi gia nhập ngành quảng cáo thương mại. Anh đầu quân cho công ty Maxman được đúng 8 năm 10 tháng. Những chi tiết tôi vừa nói về thân thế anh đúng hay sai ?

Văn Bình giạt mình đánh thót. Chàng sửng sốt thật sự, chứ không phải giả vờ. Thì ra KGB đã nắm vững hồ sơ của Kevin từ đầu đến cuối. Cũng may vai trò của chàng đã được sửa soạn chu đáo, nếu không chàng đã tan xương nát thịt trong tay trùm Phản gián Bờrét.

Cuốn phim ký ức tại Lan-gờ-lê, nơi đặt tổng hành doanh của Trung ương Tinh báo C.I.A. từ từ quay lại trong trí chàng. Hôm ấy, trời mưa bụi lất

phất. Chàng vừa đến Hoa thịnh đồn thì được trực thăng riêng của ông Si-mít chở thẳng về tổng hành doanh.

Đón chàng tại sân bay Hoa thịnh đồn và cùng đi với chàng về Lan-gờ-lê là một thiếu phụ trên ngũ tuần, tóc bạc phơ, đeo kiếng cận thị trễ xuống mũi, khuôn mặt nghiêm nghị và lầm lì. Thiếu phụ này là phụ tá đặc biệt của ông tổng giám đốc Si-mít. Đinh ninh C I A biết tình chàng nên cho giai nhân trẻ măng ra đón, Văn Bình đâm ra cụt hứng. Dọc đường chàng không thốt nửa lời. Thiếu phụ da mồi tóc bạc cũng cảm lạnh như pho tượng.

Nhưng khi về đến trụ sở chàng mới lầm. Lầm một cách ngu dại và ấu trĩ. Vì thiếu phụ già nua này là cô gái đang độ xuân tình rào rạt. Ông Si-mít sai nàng cùng đi với Văn Bình để thử lại đáp số của một bài toán kỹ thuật : bài toán giải phẫu thẩm mỹ. Trong những năm gần đây, nền giải phẫu thẩm mỹ của ngành gián điệp đã tiến bộ vượt bậc. Những điều tưởng như không bao giờ thực hiện nổi đã trở thành sự thật. Cô gái 25 tuổi của C.I.A. đã được y sĩ chuyên môn biến đổi thành thiếu phụ ngũ tuần sau 3 giờ đồng hồ ngủ ngủ trong phòng mổ. Trước kia, muốn hóa trẻ thành già phải mất hàng tuần, đôi khi hàng tháng, để các vết mổ có đủ thời giờ kéo da non và hóa chất che hết sẹo.

Cô gái - bà già đưa chàng vào khu FR của

C.I.A. một cấm khu dành cho dịch vụ giải phẫu cải trang. Hai y sĩ và ba điều dưỡng viên đã đợi sẵn với cuốn an-bom dán đầy hình nửa người, hình toàn người, hình nằm dài, hình ngồi, hình đứng, đủ loại hình của chuyên viên quảng cáo Kevin. Về chiều cao, chàng suýt soát Kevin, nhưng về bề ngang chàng to hơn hẳn. Chàng cũng nặng hơn hẳn 5 kí. Về khuôn mặt, chàng hao hao giống hẳn. Nếu khác, thì chỉ khác ở điểm chàng khôi ngô hơn, đôi mắt lanh lợi, cương quyết hơn, và nét mặt đậm hơn, dầu dãi hơn. Y sĩ C.I.A. dùng một máy ảnh riêng, chụp hình Văn Bình rồi chiếu lên màn ảnh rộng nghiên cứu. Thời gian nghiên cứu đặc điểm trên mặt chỉ mất 30 phút đồng hồ. Sau đó đến cuộc giải phẫu thay đổi gò mũi, đuôi mắt, lông mày và hàm răng... Tổng cộng từ lúc chàng bước vào phòng, trèo lên bàn kềm giải phẫu đến khi công việc hoàn tất là 3 giờ đồng hồ.

Rời khu FR, Văn Bình đã trở thành Kevin thật thụ...

Bờrét vuốt râu cằm, giọng đặc thẳng:

— Thế nào anh Kevin, tôi nói đúng hay sai?

Văn Bình tái mặt:

— Thưa đúng. Đúng không say một li.

— Anh đã biết tại sao tôi nói đúng không sai một li nào không? Vì chúng tôi đã theo dõi anh từ lâu. Hồ sơ của anh chứa đầy một ngăn kéo của

văn phòng tôi. Sở dĩ tôi nhắc lại những chi tiết về đời anh là để nhấn nhủ anh thành thật. Anh nên thành thật là hơn...

— Tôi đã giấu ông điều gì đâu?

— Vậy anh ăn lương C.I.A. từ bao giờ?

— Tôi... tôi chưa hiểu ông định nói gì? Tôi hoạt động trong ngành quảng cáo nên quen rất rộng. Có thể trong số những người giao dịch với tôi đã có nhân viên C.I.A., nhưng...

— Chẳng nhưng gì hết. Nếu anh tìm cách chối quanh, miễn cưỡng tôi phải tra tấn.

— Vâng, tôi xin nói.

— Anh ăn lương C. I. A. từ bao giờ?

— Thật ra tôi không ăn lương tháng. Mà chỉ thỉnh thoảng lãnh tiền trợ cấp. Hàng trăm công ty, hàng vạn nhân viên được C. I. A. trợ cấp, không riêng gì tôi.

— Không lẽ họ ném tiền qua cửa sổ cho anh tiêu xài xuống. Có đi tất có lại, họ trợ cấp là để dùng sau này. Tính đến nay, anh nhận của C. I. A. bao nhiêu tiền?

Chết rồi! Chàng tưởng đã chuẩn bị chu đáo không ngờ còn quá nhiều chi tiết về Kevin mà chàng chưa biết. Kevin lãnh tiền C. I. A. từ bao giờ? Kevin lãnh cả thầy bao nhiêu tiền? Chàng bèn đáp qua quýt:

— Tôi không nhớ nữa.

Bô-rét nhìn mặt ra vẻ khó chịu. Nhưng hắn vẫn hỏi tiếp :

— Họ thường bắt anh làm việc gì ?

— Lấy tin tức nhi nhằng.

— Ở trong hay ngoài nước ?

— Thường thường ở ngoài nước, nhất là ở Âu châu. Vì tôi là cộng sự viên thân tín của ông giám đốc công ty Maxman lại có khả năng nên luôn luôn được xuất ngoại. C.I.A. lợi dụng những chuyến xuất ngoại này để yêu cầu tôi thu thập tin tức.

— Trong thời gian qua, anh đã ghé những nước nào ?

— Tôi như con chim bay trên trời, một năm 12 tháng thì gần 8 tháng ở nước ngoài.

— Không, ý tôi muốn nói đến những nước nào anh đã ghé với nhiệm vụ do C. I. A. giao phó kia.

— Cách đây 3 tháng, tôi đến Bá linh để thương lượng với một hãng sản xuất dược phẩm, C. I. A. nhờ tôi chờ ở gần đường ranh giới giữa đông và tây để nhận một cái dù.

— Một cái dù ?

— Vâng, vì hôm ấy trời mưa to. Tôi núp dưới mái hiên thì một người lạ tới dựng dù của y bên cạnh dù của tôi. Hai phút sau, y đi, và cố tình lấy lộn dù.

— Trong cái dù này có tài liệu bí mật ?

— Nào tôi có biết. Dẫu biết nữa tôi cũng không có thời giờ mở dù ra để coi. Vì nhân viên C. I. A. bám sát tôi từng giờ, từng phút.

— Sau chuyến Bá linh này, anh còn làm thêm công tác nào nữa ?

— Không. Vụ Bá linh là vụ duy nhất kể từ 20 tháng nay.

Bô-rét đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng. Bông hẳn đứng lại, chìa ngón tay về phía Văn Bình:

— Anh qua Liên xô lần này có việc gì ?

Văn Bình cảm thấy toàn thân nhột nhạt. Giọng chàng đột nhiên khản đặc :

— Có lẽ để tiếp nhận tài liệu.

— Tại sao anh lại dùng danh từ « có lẽ » ? Nhân viên chỉ huy C. I. A. dặn anh như thế nào ?

— Thưa, tôi chỉ được lệnh đến khách sạn Metropole lấy phòng rồi cứ tiếp xúc với bộ Ngoại thương như thường lệ.

Bô-rét cười nhạt :

— Anh nhận chỉ thị này của ai ?

— Tôi không biết.

— Tại sao anh lại không biết ?

— Vì tôi không được giáp mặt y. Từ ngày hoạt động cho C. I. A. tôi chưa hề được giáp mặt thượng cấp. Tiền trợ cấp được gửi đến cho tôi

qua trung gian ngân hàng. Khi nào trưng mục tôi có tiền, nhà băng báo tin cho tôi đến lãnh. Mọi chỉ thị đều được cất trong các « hộp thư chết ». Trước ngày lên đường qua Mạc tư khoa, tôi đã đến lấy chỉ thị trong một ca-bin điện thoại công cộng ở Nữ ược. Họ dán băng băng keo vào dưới miếng lát-tích bên trong ca-bin.

— Chỉ có thể thôi ư ?

— Vâng, chỉ có thể.

— Vậy tôi bỏ tức cho nhé ! Anh có nhiệm vụ đến Liên số đề liên lạc với dư đảng của tên Penkópky. Anh biết Penkópky là ai không ? Hay lại chối leo lẻo là không biết ?

— Thưa, biết.

Penkópky là con người mà toàn thể thế giới phải biết. Năm 1963, ông bị đưa ra tòa và bị xử tử về tội làm gián điệp cho Anh-Mỹ. Ông là đại tá Hồng quân, nhân viên cao cấp sở Quân báo GRU, một trong những tên tuổi lừng danh về gián điệp Penkópky đã chuyển cho Tây phương hàng ngàn tài liệu tối mật. Hoạt động của ông đã gây hại lớn lao cho hệ thống an ninh và quốc phòng số viết. Ông đã bị hành quyết nhưng dây nợ của tổ chức gián điệp, do ông cầm đầu vẫn tiếp tục hoạt động.

— Biết như thế nào ?

— Penkópky bị xét xử ngày 7-5-1963 tại pháp

đình của Tòa án Tối cao Liên bang Xô viết cùng với một công dân thương gia Anh quốc tên là Greville Wynne. Và ngày 16-5, Penkópky đã bị hành hình(1).

— Tôi không hỏi anh như vậy. Điều anh vừa nói đã được đăng trên báo. Tôi chỉ muốn hỏi anh về dư đảng của tên Penkópky.

Văn Bình lắc đầu :

— Thưa ông, tôi không giấu ông điều gì, vì tôi phải cứu mạng sống của tôi. Tôi chỉ là một nhân viên giao liên không hơn không kém.

— Anh lưu lại Mạc tư khoa mỗi một đêm, nghĩa là tài liệu của dư đảng Penkópky phải được trao cho anh nội đêm nay. Ai trao cho anh, anh biết không ?

— Nếu biết, tôi đã nói từ nãy.

— Hừ.. tôi hy vọng là anh không qua mặt tôi. Vụ trao tài liệu đêm nay tại khách sạn Metropole được C.I.A. Mệnh danh là điệp vụ **Bóng Ma**. Penkópky chết rồi, tổ chức gián điệp của hắn chỉ còn là bóng ma mà ỉ !

— Thưa, lần đầu tiên tôi được nghe hai tiếng « **Bóng Ma** »...

— Ai sẽ đến phòng anh đêm nay ?

Văn Bình lại lắc đầu :

— Tôi đã nói với ông là tôi không biết. Hoàn

(1)— những chi tiết này có thật. Penkovskiy đã bị hành hình, nhưng một số bè bạn của ông vẫn tiếp tục hoạt động với tình báo tây phương trên lãnh thổ số viết.

toàn không biết.

— Vậy hả ? Để tôi kêu người ấy vào trong này
đổi chỗ với anh nhé ?

Văn Bình lạnh ngắt châu thân. Chàng đã khai
thật với Bô-rét : C.I.A. không cho chàng biết mấy
may về nhân viên của phe Penkôpky sắp tiếp xúc
đêm nay với chàng tại khách sạn.

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong óc chàng
như lần chớp trong đêm ba mươi tháng chạp. Trời
oi, chàng nhớ ra rồi ..

Bô-rét khoát tay ra hiệu cho một gã vệ sĩ đứng
ở cửa ra vào. Cánh cửa mở ra.

Một người bị xô ngã vào trong phòng.

Đó là một cô gái khá đẹp.

Nàng là Nina, cô bồi phòng trần trụi nhựa sống
và tình yêu của đại lý quán quốc doanh Metropole.
Nàng hẹn đêm nay sẽ đến phòng chàng.

IV

Đêm cuối ở Mạc tư khoa

VĂN BÌNH đau nhói ở đan điền như vừa bị
một tay cao thủ đánh vào huyết đạo. Chàng đau
nhói không phải vì nhìn thấy cô gái khả ái hồi nãy
đã trở thành tội phạm của KGB, thân thể trần truồng,
hai bàn tay xinh xắn bị còng treo năm tênh hênh
trên mặt đất. Làn da trắng muốt của nàng in hằn
những vạch dài ngoằn ngoèo như một đàn rắn đỏ,
chứng tích của trận đòn tra tấn bằng roi gân bò.

Văn Bình đã biết rõ tác dụng của roi gân bò
KGB. Loại roi này được ngâm nhiều giờ trong nước
muối pha dấm thanh để giữ được tính chất vừa
mềm vừa cứng. Chỉ vung roi lên là nghe tiếng vun
vút ghê rợn, kẻ yếu bóng vía đã rụng rời tay chân,
da thịt nổi gai ốc, chứ đừng nói là bị đánh nữa.
Mỗi lần roi quất lên thân thể là một vết đỏ sưng vù,
màu đỏ biến thành màu tím bõ quán rồi màu đen,